

ningen ved Aarets Udgang, omtrent 2,000 Kr. tages med i Beregning, altsaa udgjør af Lotteriet for det Aar et Tilskud af 20,000 Kr. Dernæst er der taget til Indtægt Renterne af endel Legater, som slutte sig dertil, og navnlig maa det jo komme i Betragtning, at Opholdet paa denne Anstalt koster 600 Kr. om Aaret, jeg tror foruden Beklædning, medens det paa den anden Anstalt er 450. Det giver altsaa en Forskjel af 150 Kr., og da Antallet af dem, for hvilke der bliver betalt, er 100, bliver altsaa Forskjellen omtrent 15,000 Kr. Lægger man disse til Tilskudet 20,000 Kr., bliver der altsaa et plus af 35,000 Kr. Overfor dette har man henvist til, at der gives Fripladser paa Sdiotanstalten; men efter Beregningen paa den første Side er det kun 6, og 6 Gange 600 giver 3,600; det er jo ikke noget Stort i Forhold til den anden Sum. Jeg paaskjønner meget, hvad der i Humanitetens Interesse er gjort ved den Anstalt, som er oprettet der; jeg er dem, der have skænket Legater dertil, overordentlig taknemmelig derfor, og jeg paaskjønner den Interesse, som er vist de Landsvage paa Anstalten, men at henvise til den med Haab om, at man skulde kunne opnaa billigere Vilkaar ved at gaa ind paa at modtage en Anstalt, som nu allerede er i Drift, tror jeg ikke vil være klogt eller rigtigt, thi i god økonomisk Drift er nu denne Anstalt neppe, efter hvad jeg kan skjønne her efter Regnskabene. Jeg tror ikke, at Staten for Diebliffet vil tjene stort ved at overtage denne Eiendom, skjøndt den naturligvis i og for sig har en ikke ringe Værdi. Vil man nu altsaa nedsætte Udvalg og dermed i Bifælgeligheden lægge Sagen hen, saa har jo Thinget Frihed dertil, men saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at man skyder det Spørgsmaal om at gjøre Noget i denne Sag ud i en aldeles ubestemt Fremtid, og at jeg saa ikke er istand til at have nogen Mening om, hvad det høie Thing egentlig vil i denne Sag.

Th. Nielsen: Skjøndt jeg udtalte mig meget udførlig ved 1ste Behandling, kan jeg ikke Andet end komme tilbage til at minde om denne Sags Gang. Det forundrede mig ikke saa lidt, at der ved 1ste Behandling slet ikke fremkom nogen Modstand mod Loven; det er jo dog ikke en ganske ubekendt Størelse, der foreligger for os, da den har været Rigsdagen forelagt i 8 Maanedere. Man kan heller ikke undskylde sig med, at Forhandlingerne derom ere saa vidtløftige, at de ikke have været til at gennemgaa, thi disse saavel som Betænkningen i Landsthinget ere jo alt Andet end vidtløftige. Maafe man snarere kunde indvende, at den afgivne Betænkning er for kort, saa at man faar for lidt at vide, men det, der foreligger, er gennemlæst paa 2—3 Timer, og det endog meget grundig, saa det forekommer mig mærkeligt, at man først nu marscherer op med alt det, der er sagt i Landsthinget om Lovforslaget,

thi der er jo vel at mærke ikke her fremsført Andet, end hvad man kan læse i Landsthingets Betænkning og Tidende, altsaa Ting, som vi Alle kjende; der er ikke fremsat noget som helst Nyt. Som sagt, jeg kan, efter hvad der nu er kommet frem, ikke Andet end paany minde om denne Sags Gang, og jeg skal da erindre det ærede Thing om, hvor forfæret det vilde være at standse denne Sag, naar Fattigudvalget, som var nedsat her i 1874—75, 15 Mand stærkt, enstemmig var af den Mening, at det var paa høie Tid, at der blev oprettet en Anstalt for uheldbedelige Landsvage — ja et større Flerial gik endog saa saa vidt, at det stillede Forslag til Ministeren om, at den inden 2 Aar skulde være anlagt. Jeg skal minde om, hvad der gjentagne Gange er gjort paa Finantsloven, idet der netop her fra Thingets Side er taget Initiativ til at bevilge Penge til dermed at hjælpe den Slags Mennesker, ja at det maafe endog saa styldes Initiativ herfra, at der er nedsat en Kommission i den Retning. Det Forslag, der nu ligger for, som i Grunden gaar ud paa, at man ikke vil have Noget med Sagen at gjøre, fik ganske vist ved 2den Behandling kun 13 Stemmer for sig — jeg vil haabe, at det heller ikke denne Gang faar flere; men man kan jo ikke vide, hvad der kan ske. — Jeg mener altsaa, at der er Grund til nærmere at se paa Sagen. De Herrer ere fremdeles i Modsigelse med sig selv, naar de ivre mod Kjøbenhavns Nærhed og gjerne ville til Sjælland. Jeg vil ogsaa gjerne til Sjælland; der er vist Ingen, der skal beskylde mig for, at jeg ikke taler de jydskes Interesses Sag, snarere det Modsatte; men jeg kan dog heller ikke sige, at jeg er saa særlig forhippet paa at faae Idioterne til Sjælland, og naar det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Schelde) talte om, at man koncentrerede alle disse Anstalter her omkring Kjøbenhavn, tror jeg just ikke, at den Intelligents, der udbreder sig fra en Anstalt for Landsvage, har synderlig at betyde, saa den Side af Sagen tror jeg vi ganske rolig kunne lade ligge. Derimod er der ganske vist et andet Spørgsmaal, det nemlig, at Forældrene kunne faae lettere Udgang til Anstalten, og jeg skal inddrømme, at, hvis der nu var frit Valg mellem Sjælland og Sjælland, vilde jeg vælge Sjælland, eller hvis Sjælland blev særlig udstudt ved det foreliggende Forslag, vilde jeg være derimod; men jeg har tidligere gjort Rede for, at jeg ikke tror, det er Tilfældet. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (N. Nielsen) har talt meget stærkt mod de store Bekostninger; men lad os ganske simpelt se, hvad der er Spørgsmaal om. Der er Spørgsmaal om 110,000 Kr., som Staten faar 4 pCt. Renter af om Aaret, og det skjønner jeg ikke, der er synderlig Fare ved. Det er mig ialtsald bekendt, at vi faae ikke denne Rente af alle vore Penge. Spørgsmaalet er kun, om man kan have den